

एतेषां क्रमेण उत्तराण्याह भगवान् प्रजहातीत्यादिना अत्रयान्येव कृतार्थलक्षणानि तानि ज्ञानसाधनानीति मत्वा उपदिश्यन्ते स्थितप्रज्ञलक्षणानि तेषामकृतार्थेषु यत्र साध्यत्वात्कृतार्थेषु स्वाभाविकत्वात् यथोक्तं उ
 त्पन्नात्मप्रबोधस्य द्वेष्टृत्वादयोगुणाः भवंत्ययत्नतस्तस्य ननु साधकरूपिण इति यदायं योगी सर्वान् स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरभोग्यान् कामान् काम्यमानान् विषयान् प्रकर्षेण समूलं जहाति त्यजति कीदृशान् कामान्
 मनोगतान् मनस्येव संकल्पविकल्पात्मके स्थितान् ननु बहिः यथोक्तमक्षपादाचार्यैः दोषनिमित्तरूपादयो विषयाः संकल्पकता इति तत्र स्थूलानां कामानां त्याग एकांतसेवनमात्राद्भवतीति सस्थवीयानेव विली
 नकरणग्रामस्य समनस्कस्य जाग्रद्व्यासनामयाः स्वप्ने ये कामाः स्फुरन्ति तेषामपित्यागो भगवत्स्थानादिरूपसद्वासनाभ्यासबलेन भवति येन तूपासंस्तुतकरणस्य संप्रज्ञातसमाधिकाले दिव्याः कामाः संकल्पमात्रोपनताद
 हरविद्यादिषु प्रसिद्धास्तेषामपित्यागोऽसंप्रज्ञातसमाध्यभ्यासबलेन भवति एवं त्रिविधान् कामान् त्यक्त्वा आत्मन्येवाखंडैकरसे आत्मना स्वेनैव स्वरूपानंदेन तुष्टो बाह्यविषयनिरपेक्षो यदा भवति तदायं स्थितप्रज्ञ इत्यु
 च्यते ॥ ५५ ॥ दुःखेषु शस्त्रपातादिषु दुःखसाधनेषु प्राप्तेष्वपि अनुद्विग्नमना अचंचलमनाः वक्ष्यति च यस्मिं स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यत इति सुखेषु सुखसाधनेषु स्रक्कंदनादिषु प्राप्तेष्वपि विगतस्पृहो निर्द्वेष्टि
 कत्वाद्भवति अतएव वीताः रागभयक्रोधा यस्मात्स तथा न हितस्यामवस्थायां रागादयो दुःखादयो वा संभवन्ति एवं विधः समाधिस्थः स्थितधीः स्थितप्रज्ञ उच्यते ॥ ५६ ॥ स्थितधीः किं प्रभाषेतेत्यस्योत्तरमाह यः सर्वत्रे

श्रीभगवानुवाच प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् पार्थ मनोगतान् ॥ आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥ ५५ ॥ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ॥
 वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥ ५६ ॥ यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभं ॥ नाभिनंदति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ यदा संहरते चायं कू
 र्माङ्गानीव सर्वशः ॥ इंद्रियाणींन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥ विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ॥ रसवर्जं रसोप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

ति सर्वेषु धनदारदेहजीवनादिषु अभिस्नेहः अभिस्नेहवान् हि धनदारादिषु विकलेषु सकलेषु वाऽहमेव विकलः सकलोऽस्मीति दैन्यदर्पोपेतः पूर्वापरानुसंधानरहितो जल्पति अयं तु न तथेति भावः तथा शुभं प्राप्य ना
 भिनंदति संतुष्टो भूत्वा शुभप्रापयितारं न प्रशंसति तथा अशुभं प्राप्य न द्वेष्टि दुःखी भूत्वा अशुभप्रापयितारं न निंदति तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ किमासीतेत्यस्योत्तरमाह यदेति इंद्रियार्थेभ्यः शब्दादिविषयेभ्यः प्रार
 ब्धकर्मवशेन व्युत्थितोऽपि योगी द्वैतदर्शनादुद्विग्नः स न निरोधसंस्कारप्राबल्यात्प्रीत्या समाधिमुनिष्ठनेवास्ते इत्यर्थः शेषं स्पष्टं ॥ ५८ ॥ ननु विषयेभ्य इंद्रियाणां निवर्तित्वेत् स्थितप्रज्ञता हेतुस्तर्हि सुप्तिमूर्च्छालयगहा
 वेशादावपि सास्तोति सर्वोऽपि स्थितप्रज्ञ एवेत्याशङ्क्याह विषया इति सत्यं देहिनो देहाभिमानवतो मूढस्य सुप्त्यादौ निराहारस्य इंद्रियैर्विषयाननाहरतोऽभुंजानस्य विषया विनिवर्तन्ते एव तथापि रसवर्जं रसोप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते
 तदापि सूक्ष्मरूपेण रागोस्ति रागमूलस्यात्मा ज्ञानस्यादाहान्नासौ स्थितप्रज्ञ इत्यर्थः अस्यैव पुनः परं दृष्ट्वा आत्मानं साक्षात्कृत्य निराहारस्य शब्दादीन गृह्णतोरसोऽपि निवर्तते मूलाज्ञानदाहादित्यस्ति सुप्तादेः
 समाधिस्थस्य च महान् विशेष इति भावः प्रांचस्तुरोगिणः काष्ठतपस्विनो वा मूढस्यापि विषयाननाहरतो रसवर्जं विषया विनिवर्तन्ते तस्यैव परं दृष्ट्वा स्थितस्य रसोऽपि निवर्तते इति व्याचक्षुः ॥ ५९ ॥